

ΡΩΣΣΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ. ΓΚΟΡΚΥ

Ο ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΣ

ΥΧΤΩΝΕΙ. Τό νερό, έμπρος καὶ πισω ἀπ' τὸ πλοῖο, σκοτεινάζει καὶ φαίνεται θαυμό, σάν λάδι. 'Η πρασινάδα στὴν ὅχθη ἔχασε κι' αὐτὴ τῇ λαμπράδα τῆς, 'Υγρός ψυχρός δέρας σηκώνεται στὸ ποτάμι. Οὐδέσαντις συνιέφασε στὸ ήσυχο νερό ἀντεψεγγίζονται τὰ βαρεά, κομματισμένα σύνεφα.

"Οσο πάει, φτάνει ἡ νύχτα. Κι' ὁ ρόχθος τοῦ πτασμοῦ γίνεται δυνατώτερος. Τὰ θυειά ἀντηχοῦν μὲ ἀδύνατομήν ἥχω.

Στὴ γέφυρα ποτὸς παπατούα, τὰ βήματα τοῦ δὲν ακούγονται κι' ἔτοι κανεὶς περισσότερο ἀκόμη τῇ ἐντύπῳ δριοῦ.

'Ἀνήσυχος, νευρικός, φαίνεται σάν νὰ παραμονεύῃ κάποιον.

Μέσος στὸ καπινοτήριο ἀντηχοῦν φανές, γέλια καὶ τσούκρισμα ποτηριῶν. 'Αναμεσος σὲ μιὰ πολυάριθμη συντροφιά, ἔνας μεγαλοδόμος ἀνθρώπος, μὲ κόκκινα πρόσωπο καὶ μὲ κορδέλλα κόκκινη γύρω στὸ κασκέτο τοῦ-σύμβολο εὐγενεῖας—μιλάει ζωγρά καὶ πότε-πότε σκάει στὰ γέλια.

Μὲν τὸ ἔνα χέρι τοῦ κρατάει ἕνα ποτήρι κρασί, καὶ μὲ τ' ἄλλο χειρονόμει. 'Ολοὶ γύρω του εἰναι ευσυμοι.

—Φτοῦ, παληόσκαλλα! μουρμουρίζει ὁ γέρος ἀπέξω, φτύοντας μὲ λύσσα ἀμα ἀντηχοῦν ζωρότερα τὰ γέλια.

Στὴ γέφυρα φαίνεται ὑράρεται ἀπ' τὴν πρύμην ἔνας διδράς φηλός, μὲ γουνένιο πατό. Εἶνε μεγαλοδόμος, μὲ τετράγωνους ὅμοις καὶ μὲ κόκκινα, πυκνάγενεια. 'Ο γίγας αὐτὸς γελάει καλόσαρδα, ἐνὸν πλησιάζει τὸ γέρο.

—Λαϊτοῦ, 'Ιθάν Πέτροθιτος, τοῦ λεει, συλλογίζεσσος καμιά νέα δουλειά;

—Ἄ, οὐχ! "Ἄς δώσω ὁ θεᾶς ιάν τελειώσω μὲ τὶς παληές προτοῦ πεθάνω!

—Καὶ πῶς δὲν κάθεσαι στὸ καπινοτήριο, παρὰ περπατᾶς μόνος σου, ἐδῶ στὸν ἀέρα;

—Μὲν εδύσαν.

—Ποιός;

—Νά... αὐτός! καὶ μὲ μιὰ κίνηση τοῦ κεφαλοῦ του ὡς γέρος ἔδειξε μὲ δργή τὰ παράθυρα τῆς καμπίνας.

—Ο γίγας πλησιάσει στὸ παράθυρο μ' ἔνα ίσουχο, περιφρόνο χαμιγέλο στὸ πρόσωπο κι' ἔπειτα, χυτωνάτας τὸν γέρο στὸν διμό, τοῦ εἶπε:

—Τὶ σὲ νοιάζει, 'Ιθάν Πέτροθιτος, ὃν αὐτὸς εἶνε ἀνόητος; Κύττα τὴ δουλειά σου κι' ἔννοια σου... "Έλα νὰ καθήσουμε ἐδῶ ποὺ δὲν φυσάει.

Κάθησον καὶ κύτταζαν οιωπτοῖ τὴν ὅχθη.

Τὰ φῶτα ἑνὸς χωριοῦ φάγκαν μακρύ στὴν πλαγιά ἑνὸς ξεινού, φωνές σκυλιοῦ ἀντήχουσαν τὸν μακρύν τραγοῦδη ἀρμονιζόταν περίεργα μὲ τὸν ἥχο τοῦ πλοίου καὶ τοῦ νεροῦ.

—Θά είνε ἡ Μαριέτκα! εἶπε ὁ γιαντόσωμος ἀνδρες, δείχνοντας τὸν δύχη μὲ τὸ κεφάλι, ἑνὸν χασμούριόταν.

—Ο γέρος ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, συμμαζεύτηκε.

—Οος πλησιάσαν, τὸ τραγοῦδη ἀκούγοντας καθαρώτερα, σύν νὰ ρύθταν ἀπὸ μιὰ καλύβα πόλ φωτισμένη ἀπ' τὶς ὄλλες.

—Θά είνε ἡ ταβέρνα! ξανάπερ ὁ συντροφός τοῦ γέρου, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι.

—Ἄλλα πάλι ὁ γέρος δὲν ἀποκρίθηκε.

Τότε ὁ σύντροφος του γύρισε καὶ σκύθοντας τὸν κύττας στὸ πρόσωπο.

—Θά σε πείραζαν, φαίνεται, πολι; τὸν ρώτησε ἔκεινος.

—Ο γέρος ἀντρίχισε. Καὶ άσφινικά, μὲ ἀπότομη μάξειρη καὶ σιγανή φωνή, ἀρχίσε νά λέπη:

—Δεν ξέρεις τι μούδκανε αὐτὸς ὁ 'Ολενίσκου! 'Ο σκυλός! 'Η πανούκλα! 'Απ' τὸ Καζάν ἀδόμα, γύρευε νάθρη τρόπο νὰ μὲ πειράζει... Μὲ εἰρόνευσάντας διαρκώς... 'Εώπωντα... Δὲν θά λησμόνης θέσθαις ἀδόμη τι έκαναν τῆς ἀδερφῆς του που απὸ πλουσία γανικτήμονα τὴν κατάντησα ἀπιετάτησι στὸ γυμνάσιο...

—Καὶ τι σούδκανε, λοιπόν;

—Νά... Σήπτας ἔνοι φλυτζάνι καὶ λίγο ζεστό νερό, νά κάνω τασί. —'Εγγάρια ἀπ' τὴν τοάντα μου ζάχαρι τασί καὶ πατζιάδια τους ἀνάρτωντας ἀπ' τὸ Σαράβωφ... Ζεμάτισα τὸ τοσά μου στὸ φλυτζάνι, θουτούσα τὸ παξιμάδι μου κι' ἔτρωγα ήσυχα καὶ κάλα, διαν μπήκε άσφινικά αὐτός, κάθισε ἀντικρύ μου καὶ μὲ κύτ-

ταζε κατά πρόσωπο γελώντας... 'Ο Άγκόρ ό φηλός, ἦταν μαζύ του... Οι ἄλλοι ταξειδιώτες, πού ἡζεραν, φαίνεται, μυρίστηκαν πώς θα γινόταν καμπιά διασκεδαστική σκηνή καὶ σήκωσαν τὰ κεφάλια γιά νά παρακολουθήσουν... 'Εγώ ἐπινα... 'Επινα τοσά κι' ἔλεγα μέσα μου στὸν ἑαύτο μου: 'Γιατὶ πήρες εισιτήριο δευτέρας θέσεως;... Γιατὶ;... Τί ηθελες νά μερεύσεις μὲ τουτούς ἔδω;... Γιατὶ δὲν ἔθγαζες τρίτη θέσι;...' Καὶ στενωχόμουν!

—"Έλα... "Έλα!... Έκανε παρηγορητικά ὁ σύντροφός του.

—Ο γέρος ἔφτισε, ἔτριψε τὴ ράχη του στὸν πάγκο, ἀναστέναξε πάλι καὶ ξανάρχισε πιό ήμερος:

—Τότε αὐτὸς ὁ 'Ολενίσκου ἀκούμπησε τοὺς ἀγκώνες του στὸ τραπέζι, κυττάξεις τούς ἄλλους κι' ἔπεισε σ' αὐτούς δείχνοντάς με: —Κυττάξεις, κυρίες καὶ κύριοι, τὸν εὐγενέστατον 'Ιθάν Πέτροθιτος ἱθέριεφ καὶ μάθετε νά ἐκτιμάτε τὸ χρήμα!... 'Ιθάν δὸνθρωπος ἐν τῷ μεγαλείρι του: "Ἐχεις βασιρίμια μικρά καὶ μεγάλα, μύλους καὶ κτηματα... Γέρνει τοὺς διαθρώπους ζωντανούς κι' ὅπερα, ἀξιότιμοι κύριοι, δὲν κατώρθωσα νά μάθη νά τρω σὰν ἀνθρωπος!... Κυττάξεις πῶς τρέφεται αὐτὸς ὁ ἐκτιμημαριούχος... Τρώει σὰν πειριστέρι, σὰν πουργίτης, κι' δημιουργός του πάντας! Καταπίνει τὸν ἀνθρώπον στὸν πάντα κανένας: Καταπίνει τὸν πόλοληρον τοὺς ἀνθρώπους που συναλλάσσονται μαζύ του κι' αὐτὸς ὁ ἰδιος τρέφεται τὸν σάχημα!"

—"Η φωνὴ τοῦ γέρου γαμπλώνες δρο πήγαινε καὶ τώρα κατάπτησε σαν ψίθυρος. 'Ωστόσο ἔξακολουθήσει:

—"Ἐπειτα γύρισε σὲ μένα καὶ μισού εἶπε: —'Ιθάν Πέτροθιτος, λυπήσου τὸν ἑαύτο σου καὶ τὴ Ρωσσία, καὶ παράγγειλε νά σου φέρουν μάτι πτριζόλια σαράντα καπικιών!.. 'Αλλοιδις μά ψωφήσης τῆς πείνας!.. Μάρθε τέλος πάντας σὰν τρῶς σὰν ἀνθρωπος!... Κι' ἔλεγε, κι' ἔλεγε... 'Ολοὶ γελούσαν, λέκα καὶ χλιμπρόδασαν ἀλλογα... Δὲν θάσταξα πειά.

—"Ἐβαλα τὸ φλυτζάνι μου στὸ πάντα καὶ τοῦ εἶπα: —Δὲν είνε δύσκολο, νά τρω κανένας τοὺς παράδεις... Μά για δικιμάσεις έσαι, νά τους κερβοίστης!... Τότε μούρησε ενα όλεμπα μήριον κι' ἔγα φόρεσε τὸ κασκέτο μου κι' εψιφα... Καὶ τώρα, νά, ἀδόμα γελοῦν... Ποιός ξέρει τί τοὺς λέει για μένα, χύτος δημητρος!..."

—"Ο γέρος σώπασε πειά.

—"Ε, του εἶπε ὁ σύντροφός του χαμογελώντας, αὐτοὶ γιά νά καλοφανε, ζέρουν καὶ παραδέρουν... Είνε μαστόρο... 'Εμεις μονάχα την πλευρά ελεενά.

—"Ελεεινά! ξεφωνίσε μὲ πένισα πειά.

—Καὶ τι μὲ ἐμποδίζει νά φάω σθέλω... Νά, πά πάσα στὸ πρατέξι η φαγητά καὶ θά τα τασλαπτήσω!... "Όλα, καὶ τὰ πιάτα καὶ τὶς πετούτες, καὶ θὰ πληρώσω για ώρα σκαστον παρά!... Καὶ λέει, πώς δέν έχει φάω νά φάω... 'Ο Θλάκας!... Μὲ τὸν πάρο μου δηλι θέλω κανάν!... 'Εξητα τώρα χρόνια δουλεύω καὶ δόξα στὸ θεό είμαι εύχαριστημένος ἀπὸ της τρώω. Κανένας δέν μπορεῖ νά με περιπάτη γι' αὐτό... 'Ακούς ξέρει δέν ξέρω νά φάω!... Τὸν παλάνθρωπο!

—"Εού πάλι, για νό τὸν πατοστομάσης, έπρεπε νά παραγγελητης τὸ πιό ἀκριβώτερο φαγητό...

—"Α, θέσαι! ξεκαν δέν τοὺς κουνώντας τὸ κεφάλι. 'Εού λέει δηλι θέλεις...

—Σύπασσε κατόπιν, στέναξε καὶ πάνοντας τὰ γένεια του, μουριόρισε:

—Καὶ δὲν καταλαβαίνω, γιατὶ γελοῦν! Τί έχουν, γιά νά είνε ρόσο περήφανοι, "Ολοὶ τους είνε κατασταμένοι. Δέν τοὺς μένει, παρό τὸ σκονί νὰ κρεμάστον... Παντοῦ ἀδόμη, κι' ὑπόθεσις τους είνε σαλάτα. 'Κι' αὐτοὶ τὶ κάνουν; Βαστοῦν ἀκόμα μύτη, γελοῦν, διασκεδάζουν. Γιατὶ; Δέν τοὺς νοιάζει γιά τὸ μελλον;

—Πῶς νά νοιαστοῦν; 'Εμεις πού τρέχουμε όλη μέρα γιά ένα ρούθλι, ξεραίνεται δι λαμπός μας ἀπ' τὴν κούρωσι!

—Ναι... Αὐτοὶ δὲν είνε τὸ τιοί... Ζούνε σὰν έννοιαστα πουλιά...

—Οι δυὸς ἀδόμες ινπάσαν. Πέρα στὸ ποτάμι ἔλαμψε σειρά φώτων.

—Τὸ λιμάνι!

—"Άκοδε! μουρμούρισε ξανά δέν γέρος. «Δέν ξέρεις νά φάς!» μου εἶπε. Νά φάω! Κι' δύμα καταλαβαίνει πώς μπορῶ νά τὸν φάω διλόκληρον, γιά τα πειράγματά του. 'Ο Βάρσου είνε φίλος μου κι' έχει μιά ύποθήκη στὸ δάσος του 'Ολενίσκου. Καὶ θά πω τοῦ Βάρσου: —Πίεσε, πνίξε τὸν 'Ολενίσκου! Σάκε τον!

Ο Μάξιμ Γκόρκυ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο κ. Βενιζέλος στην Κρήτη. Η κάθεδρας τῶν παλαιῶν συντρέφων καὶ συμπολεμιστῶν του. 'Αρματωμένοι σὰν χειροί : 'Οπου τούς ἀπαγορεύειν τὴν εἰσέδο. Τὸ σύρεπο. Η ἐμφάνισις τοῦ κ. Βενιζέλου. Η συγκινητική δεξιωσις τῶν γραπτῶν ἐπλαρχηγῶν. Η καλωσύνη τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. 'Οπου παίζει τὸ φέλο τοῦ... θεατάζει! Η διαστική ταξιδιώτισσα. Φουριέζα καὶ ψπατητική. 'Αλλὰ ἐ έκαστενος κανεὶς πρέθυμα τὰ θελήματά της. Γεωργίος καὶ Ρόκκος Χοῖδες. Οἱ δικαιοί δημιορκητικοί καὶ ἐ πλέον ἄκακος "Αναζ., κτλ. κτλ.

ΤΑΝ δὲ κ. Βενιζέλος, πρὸ δὴ μερῶν, μετέθη στὴν Κρήτη, συνέθη τὸ ἔκῆς φράσο :

Οἱ παλαιοὶ δηλαρχηγοὶ καὶ πολεμισταὶ τῆς Κρήτης — δοσι ἀπομέναντα ἀκμά — μὲ τὰ δοσι ποὺς μαλλιὰ καὶ τὰ μαρχῶν σὰν καταρράχτες γένεια, κατεβήσαν νὰ τὸ δοῦν.

Κατελθόντες διαυς, ἔθεσθον καλὸν νὰ πάρονται καὶ τὰ ντοντεία τους καὶ τὰ μαρχῶν Κρητικές μαχαρίες τους. Κι' ἔτοι ὠπλισμένοι, ἐπήγαν στὴ Χαλέπια, ποὺ τὸ σπίτι τοῦ κ. Βενιζέλου, καὶ ἔτη τησσαν' ἀνέβον ἀπάνω νὰ τὸ δοῦν.

Η Ἀνησυχία διως τοῦ κ. Βενιζέλου, σὰν τοὺς εἶδε ἔτοι πανάλιους, θέλησε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

— 'Αφῆστε τὰ δηλα σας, τοὺς ἔταν, κι' ἀνεβῆτε.

Οἱ δηλαρχηγοὶ διως δὲν ἥθελαν νὰ συμμορθωδοῦν.

— Δεν τ' ἀνήνομες, Σλεγαν, ήμεις τὰ δηλα μας, Στατιο χωρὶς τὰ δηλα δὲν θα μᾶς γνωρίστε δ. κ.

Πρόσθετος.

Ἐπειδὴ διως οἱ ἀνθρώποι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κ. Βενιζέλου ἔπειμεν καὶ οἱ δηλαρχηγοὶ, ἔννοιες μάτι μεγάλη φασαρία. Τὴν φασαρία αὐτὴ ἀκούντο καὶ δ. Βενιζέλος καὶ Βγῆκε στὸν ἔξωτην, γιὰ νὰ δῆ γίνεται. 'Οταν τὸ δηλαρχηγούς, ἀρχιτεκτονικούς τὸν καθένα μὲ δυνατό του :

— Κατὸ τὸν Καπετάνιον Ἀνδρέα! Τι λέγεσαι Καπετάνιον Μαγνή ; κλ.

Οἱ δηλαρχηγοὶ, δοτὸν τὸν ἀκούντον νὰ τοὺς φωνάζῃ μὲ τὸ δυνομά τους, ἀπητησαν τὰ ντοντεία τους καὶ ἀνέβηκαν ἀπάνω.

— Τώρα δὲν μᾶς χρειάζονται τ' ἄλλα! Είταν στὸν κόσμο, ποὺ παρασκούνθομες τὴ σπηνή. Μᾶς γνωρίστε δ. Λευτέρης!

Εἶνα γνωστὸν πόσον διμαραίτης βασιλεὺς Γεώργιος ἔπειμεν καὶ δηλαρχηγοὶ τὸν ἄντες καὶ καταδεκτικὸς στὸν κόσμο. 'Ιδιως δὲ δοτὸν ταξείδειν εἰνόσιτος στὴ Ειδώποτη.

Τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ Γάλλικο περιοδικοῦ «Τά Βλέπε» «Ολος διηγεῖται σχετικῶς τὸ κατοικέων καρακτηριστικὸν ἀνέδοτο τοῦ:

Κάποτε, οἱ σὲνα σταθμὸν μεταξὺ Αἴγ.-λ.-Μανι καὶ Παρισίων, ποὺ εἶχε κατεβῆ δ. Γεώργιος, εἶχε μείνει μόνος, γιατὶ διηνοδός τοῦ εἶχε πάρει ἔξα ἀπὸ τὸν σταθμό, γιὰ μάτι στηγήν, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἐφημερίδες καὶ μερικά κομμάτια ἴποκαμπούς. «Ἄξενα, καθὼν στεκόντας δι μαραφτῆς της βασιλεύς, μάτι γνωνάκα τὸν λαϊον, ποὺ βρισκόταν σ' ἔνα βασιλεὺς τῆς τοτῆς θέσεως τοῦ τραϊνον, ποὺ ἔτανε ἔκεινη τὴ στηγήν, τοῦ κτύπησε πάπο τὸ τέλων.

— Εἴα νὰ μιν ἀνοίξει, σὲ παρακαλῶ, τοῦ φύναεις, γιατὶ τούτη ἡ παληόταστα τοῦ βασιλεὺον εἶναι σφικτά κλεισμένη. Δὲν θὰ προφτάσω νὰ κατεβῶ καὶ βιάζομαι ν' ἀλλάξω τραϊνο..

Κι' ἔκεινος θὰ μὲ ἀκούση εύθύς. Καὶ τι θὰ τρώη τότε, ζ; Δὲν θάρχη νὰ φέρῃ τίποτα, κι' δὲς εἶναι δοσι θελεῖ μάστορας στὸ φαῖ...»

— «Ἀφοσέ τον.. Τι σὲ μέλλει; «Ο.τι ἔχουν θὰ τρώουμε, κι' δι' τι ἔχουν δι' τοῦ τόξουν! εἶπε δι γίγας μὲ γέλιο σγαθό.

— «Α, δχ! Εξεφώνισε δι γέρον, μὲ πείσμα. Κι' δι' τι ἔχουν θὰ τοὺς τὸ πάρουμε! «Ετοι θέλω, ἔτοι μὲ ἀναγκάζουν νὰ θέλω κι' εἶνε στὸ χέρι μου νά τὸ κάνω!

Σηκώθηκαν. 'Ο γέρος περπατοῦσε ἀθρόυσα, κλεφτά, σκεφτός. 'Ενω δι σύντροφος του χτυπούσε θεραπεύει τὰ χοιρά του δι ποδήματα στὸ κατάστρωμα, ἐφτυνε, φυσούσε καὶ ξεφυσούσε κι' ἔκανε, τέλος, ἔναν πολυσύνθετο, ήλιθιο καὶ ἀμέριμνον θύρωσθο γύρω του.

Τὸ πλοίο, προχωροῦσε ἀργά. Στην δύση, ἀπὸ σκοτεινὸν δάσος τῶν πεύκων, φαντάνταν τώρα μιὰ ἐκκλησούλα. Κάπου κεὶ ἐπαίσαν μιὰ φυσαρμόνικα. Τὸ θαπόρι κτύπησε στὴν ἀποβάθρα, τὸ έύλο ἀφέπει στὸν πονεμένο τρίζει καὶ τὸ νερό πρόφασε υπόκωφα κάτω ἀπὲ τοὺς τροχούς τοῦ θαποριοῦ...

Ἐπειδὴ δὲ δ. Γεώργιος δὲν κατάλαβε ἡ δὲν ἐπόσεες πολὺ, ἡ γνωνοῦσα τὸ φύναεις καὶ πάλι θυμωμένα :

— Ελά, τὸ λοκόν... Πάρε τὰ πόδια σου καὶ θὰ χάσω τὸ τραίνο... Δὲν τὸ βλέπεις ...;

Οἱ βασιλεὺες τὸ ἔτρεξε κι' δινοῦσε τὴν πόρτα τοῦ βασιλείου.

— Άμα διμος δινοῦσε, ή γνωνούσα τοῦ πρόσωπον.

— Νά, πάσας αὐτὸ πανέρι καὶ τὸν μπόγο, τοῦ είτε, γιὰ νὰ κατεθῇ.

Ο Γεώργιος ἐπήρε μὲ ιπουμονή τὸν μπόγο καὶ τὸ πανέρι τῆς γνωνοῦσας καὶ τὸ κρέπτος.

Σάν ταπέρη επίκει ἀσθμανούσα, ἀπὸ τὴν ταραχή της μήπως ξανεψει τὸ τραίνο, καὶ σάν είδε τὸν ἄγνωστο βασιλεὺο πολύ, ποὺ ξαναίστεις τὸν βασιλεὺο.

Ἐκείνη τὴ στηγή ἔγινες καὶ δι συνοδὸς τοῦ Γεώργιου. Καὶ μόλις εἶδε τὸν βασιλεὺα καὶ κρατήσα ἀπόμα τῆς ποδού τῆς ταξιδιώτασσας καὶ τὸ πανέρι, ἔτρεξε νὰ τὰ πάρη ἀπὸ τὰ χέρια του. 'Άλλα δ. βασιλεὺες τοῦ ἔκαμψε μέσως νόμα νοῦ μη μιλήση διόλου. Καὶ δι συνοδὸς του, ποὺ θίξει τὴν καλωσήν του, δὲν μητέρησε διόλου.

Ἐπος δ. Γεώργιος ἐπήρε δινοῦσα, διανέπει τὸν δάσος μ' εὐγένεια. «Οταν διως διανέπει τὸν δάσος, δι βασιλεὺες, δι φωτιά, γιατὶ διέρχεται τὴν οἰκουμένη;

Ο μακαρίτης βασιλεὺες Γεώργιος δὲν ήταν μόνον καταδεκτός, ἀλλα καὶ καλόκαρδος πολύ.

Μια πορά δι μικραρική διάμετρος πολέμο μεγάλο. Οι δημοκράται, μὲ ἑταῖροις τὸν Ρόκκο Χοῖδα, τοῦ ἔκαναν λοισαλέα επίθεση στὶς ἐφημερίδες.

Ἐννοεῖται δι τὸ δημοκρατικοὶ στὶς ἐπιθέσεις τῶν αὐτές κτυπούσαν τὸν θεσμὸ μόνον τῆς βασιλείας. 'Άλλα μέσα στὸ δημοποιηγραφικὸν πολέμου των τῆς δημος, ἐπαιρε τὸ σχέδιο καὶ τὸν μαραρίτη βασιλεία, ἀκόμα δὲ καὶ τὴν οἰκουμένη του.

Κι' διμος, δ. ἀντίκακος Γεώργιος, στὰ 1889, ἐπὶ τὴν εἰλαριά τῆς γεννήσεως τοῦ πρίγκηπος Γεώργιου, ἐζήσησε ἀπὸ τὸν πονηρό τῆς Δικαστίους.

— Ο καΐμενος δ. Ρόκκος, είτε στὸν διανομήρη τῆς γεννήσεως τοῦ πρίγκηπος Γεώργιου, ἐζήσησε ἀπὸ τὸν πονηρό τῆς Δικαστίους.

— Καὶ ἐπειδὴ δ. Πεταύλης τὸν κύπτας λιγάκα ἐκτίητος, πρόσθεσε :

— Δὲν πειράζει, ἀς μᾶλις δινοῦσε πονηρόν μου. «Ευένα δὲν μὲ βλάπτε... Σὲ διώμας βάλτον πονηράν...

Οταν, στὰ 1910, δ. Βενιζέλος ξενίσει πρωθυπουργός, ἔτιχε νὰ βρίσκωσται, κατὰ τὶς δημος τοῦ Πάσχα, ένα μεσημεριανό στὸ σπίτι του, δ. Σπυρ. Σίνος, διευθυντής καὶ ιδιοκτήτης τῆς «Πατρίδος», καὶ δ. μακαρίτης Στέφανος Γραντάστας.

— Ο κ. Βενιζέλος τοῦ παρακάλεσε νὰ καθίσουν καὶ νὰ τοῦ κάνων συντροφά στὸ γεμά.

Καΐματαν τότε στὴν δόδο Δικαστητοῦ καὶ τὸ σπίτι του μέσα ήταν φτωχό καὶ τὸ τραπέτον, δὲν καὶ Πασχαλίνη, λιτότατο.

— Απάνω στὸ φαῖ, δέκι πολύδοσαν γιὰ διάφορα λιπτήματα, δ. Βενιζέλος τοὺς είτε έστηναν καὶ ιδιοκτήτης :

— Μετά δύν ἔτη θὰ κάμωμεν ἐθνικὸν Πάσχα ...

Καὶ οἱ διὸν συναπτημένες τοῦ πρωθυπουργοῦ, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσι πονηρό είλανταν, πήραν τὰ λόγια του αὐτὰ μᾶλλον γιὰ εὐχή. Ο κ. Σκόμος μάλιστα χαμογέλασε λιγό πικρά. Κίδημος, δὲν δηριετάδιο, δὲν μάλλα μετά τρία χρόνα, ή 'Ελλάς γιόρτασε πρόκατι ε' Εθνική 'Αναστασια, στὴν Θεσσαλονίκη, ποὺ ήταν πειτεί 'Ελληνική...

— Ο στρατηγὸς Χατζηπέτρος ἐπήρε διανοιώσας τοῦ 21.

— Σὲ μᾶκη μάλιστα κοντά στὴ Θήβα, σωστὸ γίγαντα.

Τὸ κεφάλι τοῦ 'Αράτη αὐτοῦ ήταν τεράστιο καὶ είχε τριπλάσιο βάρος δι' τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων...

